

A nevető harmadik

– Kész vagy már? Indulunk.

– Igen papa, megyek.

Előtte viszont még a könyvespolcot ellenőrzöm, hogy az üveg helyén van-e?

Ott van.

Nem szívesen hagyom el a házat, ha más itthon marad, ez esetben anyám, aki szeret takarítani, rakosgatni holmikat és így könnyen megtalálhatja.

Mégis, muszáj mennem.

Hogy miért rejtegetem? A szüleim dühösek lennének, ha megtudnák. Nálunk ez tabu. Nem beszélünk erről egymás közt.

, de
legfőként
másokkal

.
Egyrészt
úgysem
hinnék
el,
én
sem
, ha
nem
a
saját
szememmel
láttam
volna

.
Másképpen
megbélyegeznének
minket

.

Csak én sajnáltam. Igenis sajnáltam, függetlenül attól, mit mondtam korábban. Egyedül én é
rtettem
meg őt
igazán

,
apa
és
anya
megkönnyebbült

,
hiszen
már
nem
tudtak
emberként
nézni
rá

.
Igaz
,
már

nem
is volt ember. De
én
a
bátyámnak
tekintettem
,
akkor
is, most is.
Még
mindig
felelős
vagyok
érte
.
Felnéztem
rá
.
És
nem
csak
akkor
,
amikor
a
mennyezetem
mászkált
.

Miután eltemették, elvonultam a szobámba. Egész este hegedűmön játszottam, hisz úgy szerettem
hallgatni
.
Éjfél
után
azonban
nem
bírtam
tovább
, a
lelkiismeretem
nem
hagyott
nyugton

.
Azzal
a
biztos
tudattal
,
hogy
szüleim
alszanak
,
kiszöktem
a
házból
.
Úgy
surrantam
,
akár
egy
tolvaj
,
talán
az
is
voltam
—
vissza
akartam
venni
őt a
földtől
.
Emiatt
elítélhet
bárki
,
nem
érdekel
.

Sírházhoz érve egyedül, a két kezemmel ástam ki őt. Nagy igyekezetemben egyik lábacska
a
körmöm
alá

szorult
és
letéptem

.
Szűrő
fájdalmat
éreztem
mellkasomban
, de
már
nem
tehettem
semmit

,
megtörtént

.
Hibámból
tanulva
óvatosabban
kapartam
el
körülbírtam
a
földet

.
Hihetetlen
, de
pár
óra
alatt
néhány
centiméterre
zsugorodott
össze

.
Kiemeltem
kicsiny
testét
, s
egy
befőttesüvegbe
tettem

.
Így
mentem

,

vagyis
mentünk
haza

.

Szobámban
a
polcra
, a
könyvek
mögé
rejtettem

.

Nem érdemelt ilyen halált, de az is igaz, hogy már terhessé vált számunkra, és mind undorotunk

őle

,

szégyenlem

, de
még
én
is,
és
igazából
most
sem
lett
szebb

.

– Grete, induljunk végre!

– Megyek már.

*

A feleség türelmetlenül és idegesen járkált a szobában. Minden percben kilesett az ablakon,

mikor
jönnek
már

.
Az
asztalon
lévő

,
ronggyal
letakart
tárgyat
feltűnően
kerülte

.

Végre meghallotta érkezésüket. Megállt az asztal mellett összefont karral és persze szigorú tekintettel

—
így
várta
őket

.

Férje lépett be elsőként a házba. Felesége nem törődött vele, a küszöbön megtorpanó lányá
t néz

te
aki
azonnal
holtsápadttá
vált

.

– EZ hogy kerül ide? – kérdezte az anya vészjósló hangon.

– Tessék? Micsoda? – döbbent meg a férj.

Az anya továbbra is a lányát nézte.

– Hogy mi? Hát ez! – s lerántotta a rongyot.

A férfi megdöbbent.

– Ez hogy kerül ide?

– Én is ezt kérdezem!

Grete tovább hallgatott.

– Majd én kidobom a szemétbe, ahová az ilyen csúszómászó való! – és felkapta az üveget.

– Apa ne! – kiáltott fel, és próbálta kitépni kezéből.

– Engedd!

A nagy huzavonában a tető lepattant az üvegről, így kiszabadult a tartalma: a test a padlóra esett, a zuhanástól leszakadó fej a szekrény alá gurult, és a már korábban levált lábacska az asztalon landolt.

Mély csend.

Az anya szájára tapasztotta kezét, s kirohant a konyhából.

– Szedd fel ezt a koszt!

– Hogy beszélhetsz így a fiadról?

– Ez nem a fiam, csak egy...

– Ki ne mondd!

– Azt mondok, amit akarok!

– Nem lehetsz ilyen kegyetlen.

Veszekedés közben egyikük sem vette észre a közelgő veszélyt – a nyitott ajtóban feltűnt egy
pirosan izzó szempár. Egy szökkenés
és
áldozata
mellett
termett. Szájába kapta a piciny testet, s mire észrevették, a macska
már
kint is volt,
és
eltűnt a sötétségben.